

[Hans Hækkerup]

centralisering af beslutninger, som fandt sted i 1970'erne ved, at en lang række opgaver blev overført fra stat til kommuner og amtskommuner. Vi har også været med til at afskaffe standarder og normer, som fungerede uhensigtsmæssigt, f. eks. på plejehjem og daginstitutioner. Der gives mange eksempler på, at en detaljstyring fra centralt hold er blevet afløst af en styring med mere generelle midler. Man kan f. eks. nævne udbygningsplanerne inden for det sociale område og hele omlægningen fra procentrefusioner til bloktilskud.

Socialdemokratiet har altså været med til at styrke det kommunale selvstyre, og det fortryder vi ikke. Men det skal nok også siges, at denne decentralisering ikke har medført en lav stigningstakt i de kommunale udgifter. Vi mener også, at der fortsat skal være visse begrænsninger i dette selvstyre. I en række tilfælde ville det virke stødende på en borger, hvis der var stor forskel på, hvilke ydelser man kunne få i to nabokommuner. I nogle tilfælde må der fastsættes en nedre grænse for den service, kommunerne skal kunne yde på et område. I andre tilfælde er det måske mere rimeligt at sætte en øvre grænse for den standard, der kan tilbydes. Men vores udgangspunkt har hele tiden været, at opgaverne skal løses så tæt på borgeren som muligt.

I den sidste tid har vi i socialdemokratiet arbejdet på at finde frem til besparelser på de statslige og de kommunale budgetter, og vi har selvfølgelig også gennemgået de sparekataloger, som er udsendt af Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen. I nogle tilfælde synes der at være god overensstemmelse med de tanker, venstre har gjort sig. I andre tilfælde får vi måske nok lidt sværere ved at blive enige. Men der synes – sjovt nok – ikke at være den store uenighed mellem os og venstre om størrelsen af de kommunale besparelser.

I regeringens økonomiske udspil indgår dels besparelser, der forudsætter ændringer i centralt fastsatte regler, dels besparelser, som kommunerne selv kan gennemføre uden ændringer i lovgivningen. Vi befinder os nu i en forhandlingssituation, og intet vil ligge os fjernere end på forhånd at afvise seriøse spareforslag.

Flemming Jensen (KF):

473 Ft

Det forslag, som fremsættes her, ser det konservative folkeparti på med sympati. Det er ikke underligt, for adskillige af de tanker, forslagsstillerne lægger frem, er tanker, som vi også i den konservative gruppe har gjort os til talsmænd for, ikke mindst hovedideen, nemlig at kommunerne skal have den størst mulige frihed til selv at finde ud af, hvor besparelserne kan sættes ind efter lokale forhold.

Vi er stadig lidt overraskede, trods finansministerens bemærkninger for et øjeblik siden, over, at regeringen finder, at en realvækst på 2 pct. i kommunerne er rimelig, så meget mere som den beskæring, der fandt sted, sidste gang man skulle skære – det var finansministeren jo også inde på – i meget vidt omfang fandt sted på anlægsarbejderne. Man havde ikke indtryk af de voldsomme driftsbesparelser, og det var ikke udelukkende – dér tror jeg ministeren har ret – på grund af bindinger i love og cirkulærer. Selv om vi nærmer os november 1981, så tror jeg, at mange kommuner er villige til virkelig at sætte ind i den daglige drift, men så skal de også have det størst mulige spillerum.

Det er ikke alle udgifter, har jeg været inde på, der skyldes staten, og i den forbindelse vil jeg gerne nævne det cirkulære, som indenrigsministeren udsendte i slutningen af februar, hvori man henstiller, at eventuelle tillægsbevillinger søges kompenseret gennem tilsvarende besparelser. Jeg ved ikke, om man i regeringen, i ministeriet, allerede nu har en idé om, i hvilket omfang denne henstilling er blevet fulgt. Så vidt jeg kan læse mig til det i referater fra kommunalbestyrelsesmøder, så flyder strømmen af tillægsbevillinger stadig jævnt.

I motiveringen for forslaget nævner venstre to væsentlige ting, som vi er enige i. De kan ganske vist nu og da stride imod hinanden. Den ene er større lokal selvbestemmelsesret, og den anden er kommunernes mulighed for at få en udgiftsramme på et lavere niveau. Når jeg siger, at de kan stride imod hinanden, skyldes det, at ikke alle kommuner – dér må jeg altså også erklære mig enig med ministeren; bare det ikke bliver en vane! – er lige indstillede på at forstå, at intet er gratis. Men naturligvis er det rigtigt, som Amtsrådsforeningen i sit sparekatalog anfører, at de fleste af de forslag, der ligger – det er også det, forslagsstillerne er inde på – kun kan